

LBP, HoG

Ing. Marek Hrúz Ph.D.
Katedra kybernetiky

Plzeň
29. října 2015

1 LBP

Tato metoda, publikovaná roku 1996, byla vyvinuta za účelem sestrojení jednoduchého a výpočetně rychlého nástroje pro klasifikaci textur v obraze. Textury představují oblast obrazu se specifickým vnitřním uspořádáním (např. rozložení jasů), které umožňuje opakovanou detekci dané oblasti. Podobně jako v předchozích případech, je pro texturní oblasti nutné zvolit takový popis, který je odolný vůči jasovým transformacím (změna úrovně jasu a kontrastu) a rotaci obrazu. V případě metody LBP (z ang. *Local Binary Patterns*) je textura charakterizována binárním řetězcem.

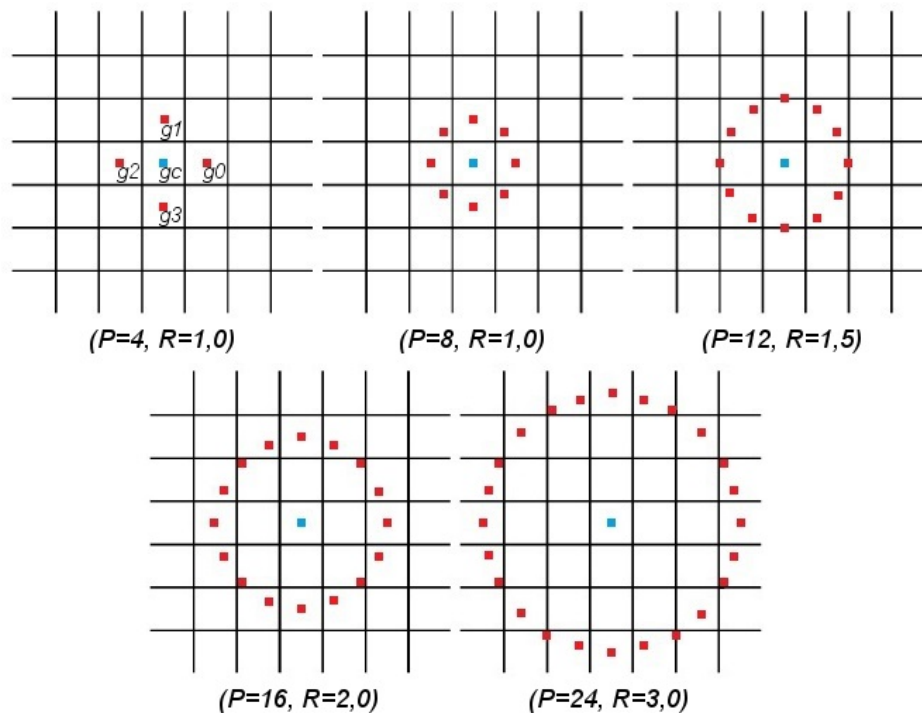
POPIS TEXTURY

Popis textury se provádí v blízkém okolí jednotlivých pixelů vstupního obrazu. Na základě experimentů byla pro okolí zvolena kruhová reprezentace a tak se výsledný popis vztahuje vždy k bodu ležícímu ve středu okolí. Textura T v lokálním okolí bodu je definována jako:

$$T = t(g_c, g_0, \dots, g_{P-1}), \quad (1)$$

kde g_c je hodnota pixelu ve středu lokálního okolí a g_p ($p = 0, \dots, P - 1$) jsou hodnoty P ($P > 1$) pixelů symetricky rozmístěných na kružnici o poloměru R ($R > 0$) se středem ve zkoumaném bodě.

Souřadnice středu g_c je $(0, 0)$ a souřadnice okolních bodů g_p jsou dány předpisem $((-R \sin(2\pi p/P), R \cos(2\pi p/P)))$. Na Obr. 1 jsou zobrazena lokální okolí, která jsou metodou LBP nejčastěji využívána k získání popisu textury. Hodnota bodů neležících v přesném středu okolních pixelů je stanovena pomocí interpolace.

Obrázek 1: Lokální okolí využívaná metodou LBP, g_c - modrá barva, g_p - červená barva.

INVARIANCE VŮČI JASOVÝM TRANSFORMACÍM

Znakem dobrého deskriptoru je jeho odolnost vůči jasovým změnám obrazu. Metoda LBP této nezávislosti dosahuje v několika krocích. Nejprve je hodnota g_c odečtena od všech hodnot g_p ve svém okolí, čímž nedochází ke ztrátě informace a textura je pak definována následovně:

$$T = t(g_c, g_0 - g_c, \dots, g_{P-1} - g_c). \quad (2)$$

Za předpokladu, že rozdíl $g_p - g_c$ je nezávislý na hodnotě g_c , lze předpis faktorizovat na tvar:

$$T \approx t(g_c) (g_0 - g_c, \dots, g_{P-1} - g_c). \quad (3)$$

Nezávislost ovšem nemůže být vždy zaručena, z tohoto důvodu je tvar předpisu po faktorizaci pouhou aproximací spojitě distribuace jasů v okolí zkoumaného bodu. Přesto je použití této aproximace vhodné, jelikož změna úrovně jasu či kontrastu má vliv na obraz jako celek. Projev těchto transformací v lokálním okolí bodu je zanedbatelný. LBP proto distribuci jasů 2 v okolí bodu nahrazuje distribucí rozdílů:

$$T \approx t(g_0 - g_c, \dots, g_{P-1} - g_c). \quad (4)$$

Tento předpis popisuje textury v okolí jednotlivých bodů vstupního obrazu. Každému bodu je přiřazen P -dimenzionální vektor, jehož prvky odpovídají hodnotě $g_p - g_c$. Pro konstantní oblasti zůstává rozdíl nulový, zatím co pro hrany dochází k nárůstu hodnot ve směru jejich gradientu a v případě osamocených bodů narůstá hodnota rozdílu ve všech směrech.

Jelikož znaménko rozdílu $g_p - g_c$ není ovlivněno jasovými změnami obrazu, odpadá nutnost uchovávání této hodnoty pro popis textury. Proto se tzv. vzor textury metody LBP skládá pouze z binárních hodnot reprezentujících znaménko jednotlivých rozdílů $g_p - g_c$:

$$T \approx t(s(g_0 - g_c), \dots, s(g_{P-1} - g_c)), \quad (5)$$

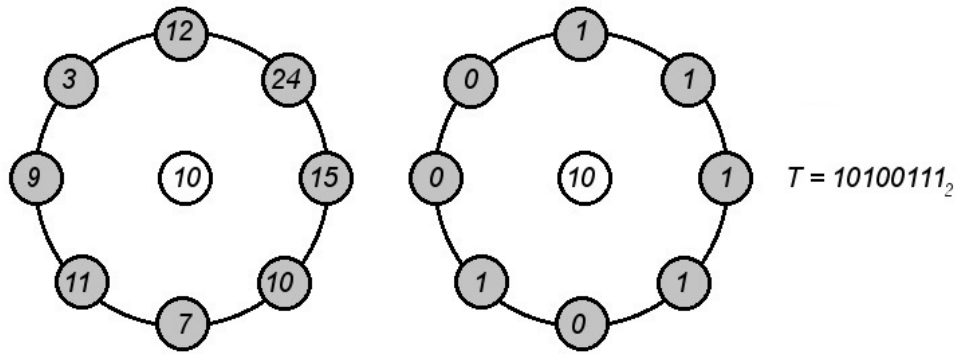
kde $s(x)$

$$s(x) = \begin{cases} 1 & \text{pro } x \geq 0, \\ 0 & \text{pro } x < 0. \end{cases} \quad (6)$$

Jinými slovy, binární vzor textury je tvořen hodnotami 0 a 1, které jsou získány jako výsledek prahování jasových hodnot pixelů v lokálním okolí s prahem odpovídajícím jasové hodnotě středového pixelu (viz Obr. 2). Každé znaménko vzoru je váženo koeficientem 2^p a jednotlivé prvky vzoru jsou následně sečteny. Tím vznikne tzv. $LBP_{P,R}$ operátor charakterizující prostorové uspořádání textury.

$$LBP_{P,R} = \sum_{p=0}^{P-1} s(g_p - g_c) 2^p, \quad (7)$$

kde R značí poloměr kružnice se středem ve zkoumaném bodě, na které je rovnoměrně rozmístěno P okolních pixelů.

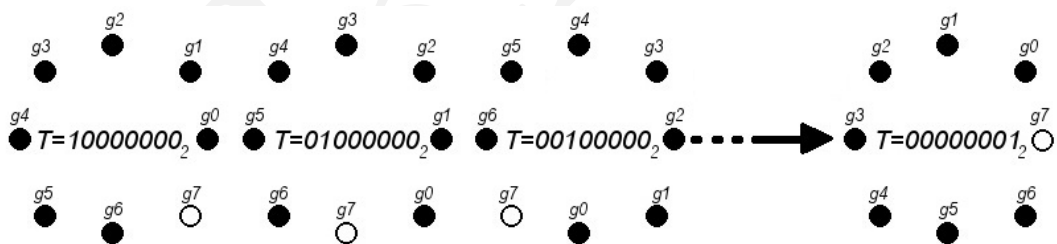
Obrázek 2: Textura v lokálním okolí zkoumaného bodu a její binární vzor.

INVARIANCE VŮČI ROTACI

Jak bylo popsáno výše, binární vzor textury je tvořen P hodnotami, přičemž P závisí na zvolené velikosti lokálního okolí. Během rotace obrazu se jasové hodnoty g_p pohybují ve směru otáčení po kružnici definující lokální okolí, zatímco jasová hodnota středového bodu g_c zůstává neměnná. Metoda LBP své nezávislosti na rotaci dosahuje jednoduše tak, že ze všech možných natočení binárního vzoru textury vybírá takový, jenž je tvořen nejmenším binárním číslem:

$$LBP_{P,R}^{r_i} = \min\{ROT(LBP_{P,R}, i) \mid i = 0, 1, \dots, P - 1\}, \quad (8)$$

kde $ROT(x, i)$ značí i -tou iteraci bitového posunu binárního čísla x doprava. Aplikací této operace na lokální okolí zkoumaného bodu v obraze dochází k postupnému otáčení bodů okolí po kružnici ve směru hodinových ručiček (viz Obr. 3).

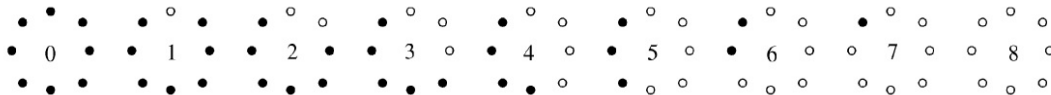

Obrázek 3: Princip konstrukce binárního vzoru invariantního vůči rotaci; body lokálního okolí nesoucí binární hodnotu 1 jsou vyznačeny bíle, body s hodnotou 0 naopak černě.

Z takto zkonstruovaného binárního vzoru je následně podle vzorce 7 vypočten operátor $LBP_{P,R}^{r_i}$ definující texturu v okolí bodu, který je nyní nezávislý na rotaci.

UNIFORMNÍ BINÁRNÍ VZORY

Z důvodu zvýšení robustnosti LBP metody se výsledný deskriptor neskládá ze všech nalezených binárních vzorů v obraze. Množina vzorů je před dalším zpracováním zredukována pouze na vzory uniformní, které během testování prokázaly největší stabilitu. Uniformní vzory jsou zobrazeny na Obr. 4 a ve své podstatě představují šablonu pro detekci světlých bodů (0), hran (1 – 7) a tmavých bodů či konstantních ploch (8) v obraze.

Obrázek 4: Uniformní vzory mající míru uniformnosti $U \leq 2$.

Uniformita binárního vzoru je určena tzv. mírou uniformnosti U , jejíž hodnota koresponduje s počtem přechodů 0/1 a 1/0 uvnitř binárního řetězce. Například, vzory 00000000_2 a 11111111_2 mají míru $U = 0$, zatímco ostatní vzory na Obr. 4 mají míru $U = 2$, jelikož obsahují právě dva přechody 0/1, resp. 1/0. Vzory s mírou uniformnosti o hodnotě maximálně dva jsou považovány za uniformní a $LBP_{P,R}^{ri}$ operátor popisující texturu v okolí zkoumaného bodu je nahrazen $LBP_{P,R}^{riu2}$ operátorem:

$$LBP_{P,R}^{riu2} = \begin{cases} LBP_{P,R}^{ri} & \text{pro } U(LBP_{P,R}) \leq 2, \\ P + 1 & \text{jinak,} \end{cases} \quad (9)$$

kde $U(LBP_{P,R})$ je definováno jako:

$$U(LBP_{P,R}) = |s(g_{P-1} - g_c) - s(g_0 - g_c)| + \sum_{p=1}^{P-1} |s(g_p - g_c) - s(g_{p-1} - g_c)|. \quad (10)$$

KONSTRUKCE DESKRIPTORU

Finální deskriptor obrazu je v případě metody LBP sestaven tak, že se vstupní obraz rovnoměrně rozčlení na několik čtvercových podoblastí. Velikost podoblasti závisí jak na velikosti obrazu, tak i na zvolených parametrech lokálního okolí P a R . Následně jsou pro každou podoblast získány binární vzory textur v okolí všech jejích pixelů, $T_{P,R}$, a je stanoven rotačně nezávislý tvar těchto vzorů, $T_{P,R}^{ri}$. Z množiny získaných vzorů jsou vybrány jen ty, které splňují podmínku uniformnosti, $T_{P,R}^{riu2}$. Poté jsou spočteny jednotlivé operátory $LBP_{P,R}^{riu2}$. Pro každou podoblast je tak získán určitý počet operátorů $LBP_{P,R}^{riu2}$, které jsou zaneseny do histogramů podoblastí, jež představují jednotlivé prvky výsledného LBP deskriptoru (jeden histogram LBP operátorů pro každou podoblast vstupního obrazu).

2 HOG

Metoda HOG (z ang. *Histograms of Oriented Gradients*) byla vyvinuta roku 2005 za účelem detekce lidských postav v obraze a patří do skupiny parametrických metod popisu. Vychází z myšlenky popisu objektu pomocí distribuce gradientů. V tomto směru je HOG inspirovaný metodou SIFT, jelikož i zde jsou jednotlivé gradienty reprezentovány svou velikostí a směrem. Vstupem metody HOG mohou být jak šedotónové, tak barevné obrazy, které jsou často za účelem zvýšení robustnosti nejprve normalizovány gamma korekcí.

VÝPOČET GRADIENTU

Výsledný deskriptor je vysoce ovlivněn procesem výpočtu gradientu. Proto byla otestována celá řada variant stanovení gradientu v obraze a překvapivě nejlepších výsledků dosahovala ta nejjednodušší z nich.

Vstupní obraz byl v prvním kroku filtrován Gaussovým jádrem o různém parametru σ (včetně $\sigma = 0$) a následně na něj byly aplikovány masky pro výpočet diskrétního gradientu.

$$\begin{aligned} \text{1-D masky: } & [-1, 1], [-1, 0, 1], [1, -8, 0, 8, -1]. \\ \text{2-D masky: } & \begin{bmatrix} 0 & 1 \\ -1 & 0 \end{bmatrix}, \begin{bmatrix} -1 & 0 \\ 0 & 1 \end{bmatrix}, \begin{bmatrix} -1 & -2 & -1 \\ 0 & 0 & 0 \\ 1 & 2 & 1 \end{bmatrix}. \end{aligned}$$

Výsledky testů byly vyhodnoceny a nejlepší kombinace parametru σ a filtrační masky byla zvolena pro stanovení gradientu metodou HOG. Ta tak získává gradienty pomocí konvoluce Gaussovsky filtrovaného obrazu I při $\sigma = 0$ s maskou $[-1, 0, 1]$, resp. $[-1, 0, 1]^\top$:

$$I_x = I * [-1, 0, 1], \quad (11)$$

$$I_y = I * [-1, 0, 1]^\top, \quad (12)$$

kde $*$ značí konvoluci.

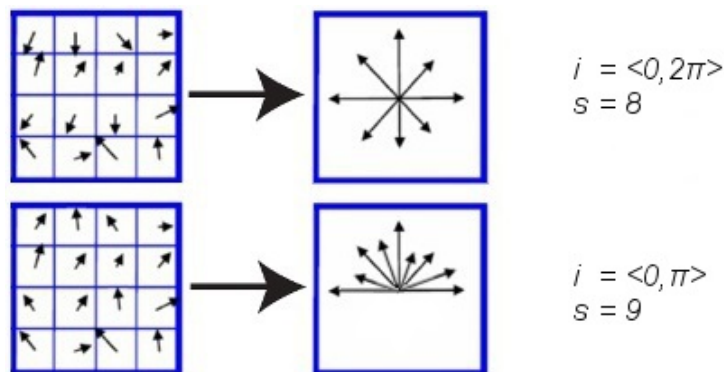
HISTOGRAM ORIENTACÍ GRADIENTŮ

Poté co jsou získány obrazy I_x a I_y , je pro každý pixel vypočtena velikost gradientu $m(x, y)$ a směr gradientu $\Theta(x, y)$:

$$m(x, y) = \sqrt{I_x^2 + I_y^2}, \quad (13)$$

$$\Theta(x, y) = \tan^{-1}\left(\frac{I_y}{I_x}\right). \quad (14)$$

Následně je zkonstruován histogram orientací, jehož počet binů je určený intervalem i a počtem sektorů s . Interval i udává rozsah, ve kterém se zjišťuje směr gradientu $\Theta(x, y)$ a nejčastěji používané rozsahy jsou $i = \langle 0, \pi \rangle$, $i = \langle 0, 2\pi \rangle$. Číslo s definuje počet stejně velkých výsečí, na které je daný interval i rozčleněn (viz Obr. 5). Přínos vypočtených gradientů do jednotlivých binů histogramu je vážen jejich velikostmi $m(x, y)$, a navíc bilineárně rozdělen i mezi biny sousední, což zvyšuje robustnost výsledného deskriptoru.

Obrázek 5: Histogramy orientací gradientů pro různé hodnoty i a s .

NORMALIZACE HISTOGRAMU

Z důvodu dosažení invariance deskriptoru vůči jasovým transformacím obrazu (tj. změna jasu a změna kontrastu) jsou získané histogramy orientací normalizovány. Mezi nejčastěji využívaná normalizační schémata metody HOG patří $L^1 - norm$, $L^1 - sqrt$ a $L^2 - norm$, jejichž předpisy jsou:

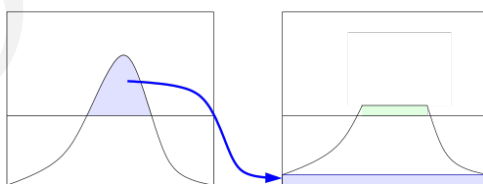
$$L^1 - norm = \frac{v}{(\|v\|_1 + e)}, \quad (15)$$

$$L^1 - sqrt = \sqrt{\frac{v}{(\|v\|_1 + e)}}, \quad (16)$$

$$L^2 - norm = \frac{v}{\sqrt{(\|v\|_2^2 + e^2)}}, \quad (17)$$

kde v je nenormalizovaný vektor, $\|v\|_k$ představuje jeho k -tou normu a e je malá konstanta.

Speciálním případem je $L_2 - Hys$, při které je vektor v nejprve normalizován pomocí $L^2 - norm$ a následně dojde k tzv. clipnutí, kdy je rozložení hodnot upraveno tak, aby poměr mezi minimem a maximem vektoru odpovídal předem zvolené hodnotě (viz Obr. 6).

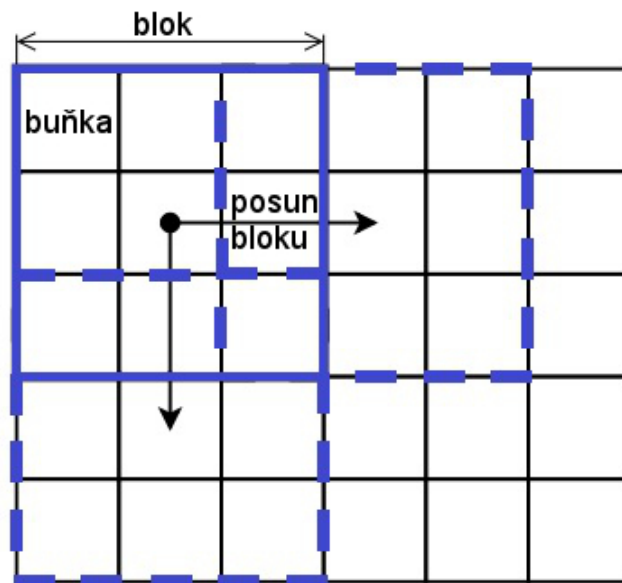

Obrázek 6: Ukázka clipnutí 2-D histogramu.

KONSTRUKCE DESKRIPTORU

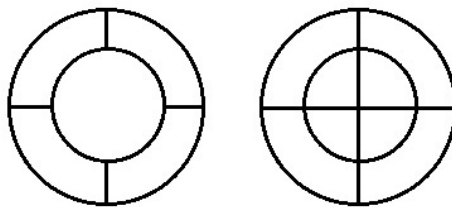
Deskriptor metody HOG je získán tak, že dojde k rovnoměrnému rozdělení vstupního obrazu do čtvercových bloků o hraně k pixelů. Tyto bloky jsou následně dále rozčleněny na tzv. buňky o hraně l pixelů ($l < k$), pro které jsou vypočteny normované histogramy orientací gradientů. Výsledné histogramy buněk jsou zprůměrovány v jeden, který pak

tvoří HOG popis bloku, po jehož získání se blok posune o zvolený počet pixelů a celý proces se opakuje. Finální HOG deskriptor je zřetězením všech popisů jednotlivých bloků uvnitř vstupního obrazu (viz Obr. 7).

Obrázek 7: Princip konstrukce HOG deskriptoru (posun bloku o dvě buňky).

Pokud jsou použity čtvercové bloky, je výsledný popis označován jako R-HOG deskriptor. V odborné literatuře je možné setkat se i s C-HOG deskriptory využívající členění vstupního obrazu do kruhových bloků, jejichž dvě nejčastější formy jsou zobrazeny na Obr. 8.

Obrázek 8: Příklad kruhových bloků metody HOG.

3 Zkouška

3.1 LBP

3.1.1 Co to je?

Local Binary Patterns - metoda popisu textury

3.1.2 Na co to je?

Metoda kóduje lokální texturu do binárního čísla. Celá textura je pak reprezentována jako histogram, kterého analýzou můžeme porovnávat různé textury.

3.2 HoG

3.2.1 Co to je?

Histogram of Oriented Gradients - metoda popisu textury

3.2.2 Na co to je?

Metoda popisuje texturu z hlediska hran, které se v ní vyskytují. K popisu se používá histogram orientovaných hran. Pomocí metod porovnávání histogramů můžeme porovnávat různé textury. Když histogram reprezentujeme jako příznak, můžeme použít metody strojového učení pro jeho klasifikaci.

Reference

DRAFT